

Sygn. akt V CNP 63/16

POSTANOWIENIE

Dnia 20 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Dariusz Zawistowski

w sprawie ze skargi D. S.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 16 września 2015 r., sygn. akt XIII Ca [...],

w sprawie z powództwa małoletniego L. S. reprezentowanego
przez przedstawicielkę ustawową A. K.

przeciwko D. S.

o alimenty,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 stycznia 2017 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 16 września 2015 r., wniesiona przez pozwanego, została oparta o zarzuty naruszenia prawa materialnego: art. 137 § 2, art. 128 w zw. z art. 135 § 1 k.r.o. oraz art. 135 § 1 k.r.o. i procesowego: art. 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1, art. 387 k.p.c. oraz art. 316 § 1 k.p.c.

Przy ocenie istnienia podstaw do przyjęcia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia do rozpoznania istotne jest, że w judykaturze przyjmuje się, iż orzeczeniem niezgodnym z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. jest tylko takie orzeczenie, które jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami, ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo orzeczenie wydane w wyniku rażąco błędnej wykładni prawa lub jego niewłaściwego zastosowania. Z tego względu naruszenie prawa stanowiącego podstawę skargi musi mieć zatem charakter kwalifikowany i być oczywiste. Te kryteria oceny niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie mogą być odniesione do zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego, którego przedmiotem było powództwo o alimenty. Przedstawiony w skardze wywód prawny nie zawiera argumentów przekonujących o tym, że zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć (dyskrecjonalności) albo, że zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. Stanowisko Sądu Okręgowego nie wskazuje też na możliwość stwierdzenia naruszenia przepisów prawa materialnego i przepisów postępowania, znajdujących zastosowanie w sprawie, w stopniu oczywistym i rażącym.

Z tych względów skargę należało uznać za oczywiście bezzasadną w rozumieniu art. 424⁹ k.p.c. Dlatego też Sąd Najwyższy odmówił jej przyjęcia do rozpoznania.

aw

aj